

Pohádky z českého království

František Zacharník

Pohádky z českého království

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

František Zacharník

Pohádky z českého království – e-kniha

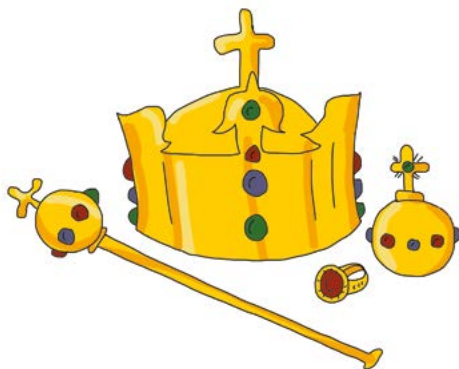
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

Pohádky z českého království

František Zacharník

Ilustrovala Petra Hauptová Řezníčková

CPress
Brno
2018

Obsah

Proč se tak jmenujeme (Praotec Čech)	5
O dcerách Krokových a silákovi (Kazi, Teta, Libuše, Bivoj)	13
O kněžně a Oráčovi (Libuše a Přemysl)	21
O věrném Šemíkovi (Horymír a Šemík)	29
O Otci vlasti (Karel IV.)	37
O královském kouzelníkovi (Žito)	45
O hliněném obrovi (Golem, král Rudolf II.)	53
Jak Brňané přelstili Švédy (Obléhání Brna)	63

Jmenuji se Eliška a moje o trochu starší sestřenice je Sára. Když jsme byly malé, vymýšlel nám děda pohádky. Byly o princeznách, o princích, králích a dalších obyvatelích pohádkových hradů. „Ale taky to byly pohádky o zvířatech nebo o divadle,“ ozvala se Sára. „A nakonec z toho byly knížky i pro jiné děti, nejen pro vás,“ řekl děda. „Bez vaší pomoci bych se ale neobešel, to vy jste mi vyprávěly o svých kamarádkách a kamarádech, později spolužácích, a tak příběhy vznikaly. Jenomže teď už jste obě velké a zajímají vás jiné věci než pohádky. Proto vás, moje nejmilejší princezny, propouštím ze svých služeb,“ prohlásil slavnostně děda. „Nééé,“ volaly jsme obě. „My chceme pohádky! My chceme pohádky!“ Křičely jsme, trochu z legrace, jako někde na fotbale nebo na hokeji. Myslím, že to dědu potěšilo. „Dobrá, беру vás zpět. Ale nebude to lehké. Tentokrát budeme dětem vyprávět pohádkové příběhy z dávných dob naší země.“ „A čím začneme?“ chtěla vědět Sára. „Nejstaršími pověstmi – to jsou přece vlastně pohádky. Začátek našeho vyprávění bude o tom...

V naší zemi byly kdysi dávno stejné hory jako dnes, hluboké lesy, malé potůčky i dravé řeky. V lesích bylo plno všelijaké zvěře, v korunách stromů hnízdilo mnoho ptáků, řeky zase byly plné ryb. I počasí bylo stejné jako dnes. Na jaře se všechno zelenalo, kvetly krásné květiny, v létě hřálo slunce. Podzim barvil listí všemi barvami. A v zimě padlo hodně sněhu, který byl bílý jako... nu, jako sníh. Chybí vám tu něco, nebo někdo? Ano, správně. Nebyli tu žádní lidé. Ale to se mělo časem změnit...

Daleko odtud, v jiných krajích, lidé žili. Byli pokojní a pracovití. Uměli už leccos pěstovat, aby se užívali. Dokázali si ochočit i některá zvířata, aby měli mléko a maso, dovedli se ubránit divoké zvěři a získat lovem další potravu. Přesto se jim nežilo dobře. Jednou za čas jejich osady napadali nepřátelé a ti jim zapalovali dřevěné chýše, brali zásoby uložené na zimu, zaháněli dobytek. Jejich přesile na koních a jejich zbráním se dalo jen těžko ubránit. Muži totiž chránili hlavně své ženy a děti, sami utrhli mnoho ran.

Po jednom z dalších hrozných přepadení se sešli zástupci stejně sužovaných osad té krajiny, aby se poradili, co dál. Nemohli se ale shodnout, až si vzal slovo vůdce jednoho mocného rodu zvaný Čech. Byl to muž statný a moudrý tak, že k němu často chodili pro radu i ze širokého okolí. „Přátelé, bratři Slované. Dlouho jsem o všem přemýšlel. Napadá mě jediné – musíme se vydat hledat novou zem, novou vlast, kde budeme žít v klidu, míru a radostech!“ Chvilku bylo ticho. Všichni byli ohromeni tím smělym návrhem. „Měli bychom opustit své domovy, zemi, kde žili naši předkové?“ volal jeden z mužů.

Ale po chvíli se ozvaly opačné hlasy. „Má pravdu, už máme dost toho trápení!“ Přidal se jiný: „Je to asi to nejlepší, co můžeme udělat!“ Další a další se přidávali a souhlasili. Nakonec zavolal jeden moudrý stařec: „Doved' nás, Čechu, do nové země. Buď naším vůdcem, naším vojvodou!“ Všichni souhlasili. Vojvoda Čech – už mu tak budeme říkat – na to prohlásil: „Rád vás povedu. Věřím, ba slibuji vám, že najdeme novou vlast, kde se nám bude dobře žít a pracovat. Cesta to ale bude dlouhá a nelehká. Musíme se na ni dobře připravit. Dejme se tedy do díla!“

Příprava byla důkladná. Muži opravovali vozy, ženy chystaly zásoby na cestu. I děti musely pomáhat. Konečně nastal čas odchodu. Naposled se lidé se slzami v očích podívali na své opuštěné příbytky a vojvoda Čech zavelel. „Vzhůru, bratři a sestry, do naší nové, lepší vlasti!“ Lidé se dali na pochod. Cestou se k nim přidávali další a další z okolních osad.

Putování bylo dlouhé a těžké. V cestě stály někdy vysoké hory, jindy dravé řeky, které se musely přebrodit. Únava všech rostla. Když zase jednou

zdolali poutníci další pohoří, sešli do krajiny, kde byly jen malé kopečky, potoky a klidná řeka. Zastavili se unaveni u malé hory, jediné v okolní rovině.

„Vojvodo Čechu,“ obrátili se na něho vůdci rodů.

„Kdy skončí naše putování? Všichni jsou už moc unaveni. Naše vozy sotva drží pohromadě, zásoby docházejí.“ „Ano, je to pravda. Už nemůžeme dál,“ ozvaly se další hlasy.

„Něco mi říká, že jsme u cíle. Jen se ještě pojdme rozhlédnout z té krásné kulaté hory, která vypadá jako klobouk velkého hříbu,“ dodával lidem odvalu vojvoda. Tomu kopci se jednou bude říkat trochu podobně – Říp. Když vystoupali až na vrchol,

rozhlédl se Čech po krajině. Viděl všude krásné lesy, v slunci se třpytící řeku, která jednou dostane jméno Vltava, daleko v dálce ohraničovaly a ochraňovaly tenhle krásný kraj hory. Rozhodl se. „Přátelé, bratři,“ oznámil slavnostně. „Tohle je země, kterou jsme hledali. Bude nám dávat všechno, co k dobrému životu potřebujeme. Mléko, med i dobrou úrodu. Oznamte to všemu lidu!“

Když se všichni toto rozhodnutí doslechli, propukli v jásot. Jejich dlouhé putování skončilo. Jen co si trochu odpočinuli, dali se všichni obyvatelé této nové vlasti do práce. Nejdřív káceli stromy na své dřevěné příbytky. Pak připravovali políčka, kde by zasázeli dovezené zrní. Nejvýstavnější dům pak pořídili svému vojvodovi. Moudře vládl, radil, rozhodoval a soudil. Čas běžel...

Každý obyvatel této země už měl svůj příbytek. Políček přibývalo. Na loukách se pásly ovce, kozy i krávy. Vojvoda Čech už byl starý a jednou tiše, ve spánku zemřel. Všichni lidé plakali a slibovali si, že na něho nikdy nezapomenou.

Jeho nástupcem byl jednomyslně zvolen muž jménem Krok. Však se od Čecha za dlouhé roky